

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Ανάμεσα στη λογοτεχνία και τη δημοσιογραφία

Τρία βραβεία λογοτεχνίας, εκ των οποίων τα δύο Κρατικά (1987 και 1997) σηματοδοτούν -και τύποις- τη συγγραφική παραγωγή του Νίκου Μπακόλα, που από το 1955 ως σήμερα εξέδωσε δέκα βιβλία. Παράλληλη ήταν η πολύχρονη θητεία του ως δημοσιογράφου, στα έντυπα της Θεσσαλονίκης.

Για την «Ατέλειωτη Γραφή του Αίματος», που πήρε το πρόσφατο βραβείο, ο ίδιος τονίζει:

«Περίμενα και δεν περίμενα τη βράβευση. Δε με ξάφνιασε ιδιαίτερα, γιατί ήδη είχε προταθεί για το Ευρωπαϊκό Βραβείο και είχε συζητηθεί στον διαγωνισμό του περιοδικού Διαβάζω. Δεν ήμουν σίγουρος όμως, γιατί είχε προηγηθεί η βράβυσή μου πριν από 9 χρόνια. Χάρηκα όμως πολύ, είναι βέβαιο. Είναι σημαντικό το Κρατικό Βραβείο για ένα λογοτέχνη, αφού στην Ελλάδα δεν υπάρχουν θεσμοθετημένα μεγάλα, ιδιωτικά βραβεία, όπως το Πούλιτζερ ή το Γκονκούρ, που στεφρίζουν το βιβλίο».

Υπάρχει σχέση ανάμεσα στο δημοσιογράφο και τον λογοτέχνη Μπακόλα;

Ναι, και μάλιστα μεγάλη. Ως δημοσιογράφος μαθαίνεις πράγματα και στοιχεία από τη ζωή, που συχνά δε βλέπουν και το φως της δημοσιότητας. Αυτά κατασταλάζουν και κάποια στιγμή δίνουν ερεθίσματα για μια μυθοπλασία που γίνεται μυθιστόρημα. Η γλώσσα

όμως παραμένει πάντα και αυστηρά διαφορετική.

Γι' αυτό ο χώρος και ο χρόνος που τοποθετείτε τα έργα σας αποτελούν ένα αναγνωρίσιμο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο;

Είναι φυσικό. Υπάρχουν τόποι και γεγονότα συγκεκριμένα, όπως και τα πρόσωπα. Ο,τι γράφω το βλέπω με τη φαντασία μου σαν σε οθόνη, άλλοτε γιατί είναι υπαρκτό και άλλοτε γιατί το πλάθω.

Υπάρχει πρόταση για να τα δούμε όλοι στη μικρή ή τη μεγάλη οθόνη;

«**Η Μεγάλη Πλατεία**»

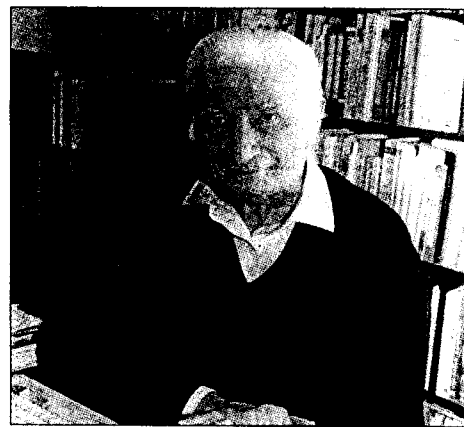
Υπήρξε πρόταση από την ΕΤ-1 για τη «Μεγάλη Πλατεία». Πέρασε πολύς καιρός όμως, και ακόμη περιμένω...

Πότε γράφατε τα βιβλία σας, όντας υποχρεωμένος να υπηρετείτε τη δημοσιογραφία;

Συνήθως τα βράδια, μέσα στην εφημερίδα, όταν χαλάρωνε ο ρυθμός της δουλειάς. Και τώρα συνήθισα, στο σπίτι με τα παιδιά και τα εγγόνια, χάνομαι στο γραφείο μου, και ας γίνεται φασαρία...

Η Θεσσαλονίκη σας επηρέασε;

Μπορεί η Θεσσαλονίκη να μην επηρεάσει ένα λογοτέχνη; Πάντοτε το λέω, ότι την πόλη αυτή και τη μάνα μου, δεν τις αποχωρίστηκα ποτέ, εκτός από τα τρία χρόνια που ήμουν φαντάρος. Δεν αποχωρίστηκα ακόμη και αυτήν την περιοχή που μένω, (σ.σ.: στάση Γεωργίου), καθώς εδώ ήταν το πατρικό μου, μια μονοκατοικία και συνέχισα να μένω στο ίδιο σπίτι όταν έγινα πολυκατοικία.

Ο Νίκος Μπακόλας στο γραφείο του, μετά την πρόσφατη βράβυσή του με το κρατικό βραβείο λογοτεχνίας

Οι εφημερίδες

Πώς θα χαρακτηρίζατε τη σύγχρονη Θεσσαλονίκη των εφημερίδων;

Είναι η χειρότερη εποχή, αν σκεφτεί κανείς ότι ήδη το 1912 κυκλοφορούσαν 4 εφημερίδες. Στη συνέχεια θυμάμαι από παιδιά να κυκλοφορούν 3 πρωινές, 3 βραδινές και 3 εβδομαδιαίες, που βέβαια σταμάτησαν με τον πόλεμο και την Κατοχή. Σήμερα έχουν περιοριστεί.

Φταίει το αντίπαλο δέος της τηλεόρασης;

Η τηλεόραση υπάρχει, γι' αυτό οι εφημερίδες πρέπει να στραφούν σε ό,τι δεν μπορεί να δώσει η οθόνη. Καθημερινό κύριο άρθρο, σχόλιο, χρονογράφημα και φυσικά σωστή ελληνική γλώσσα. Η κοινωνία μας ανέβηκε σε ψηλότερο επίπεδο, ο κόσμος μορφώθηκε. Ο δημοσιογράφος για να πείσει πρέπει να αποδεικνύει ότι έχει να δώσει κάτι περισσότερο.

Αναπολείτε τα χρόνια της παλιάς δημοσιογραφίας;

Τα λεφτά τότε ήταν πολύ λίγα και κάναμε δυο-τρεις δουλειές μαζί για να τα βγάλουμε πέρα. Αλλά μήπως και τώρα το ίδιο δε συμβαίνει;

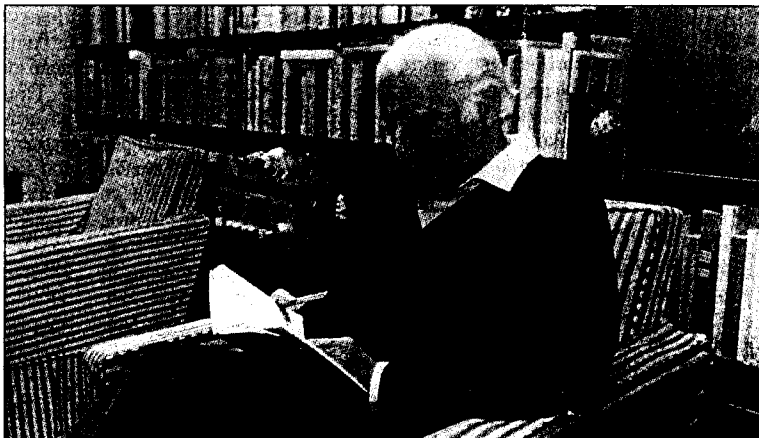
Ως δημοσιογράφος υπηρετήσατε πάντα τον συντηρητικό Τύπο. Επιλογή, ή συγκυρία;

Πολλοί μου προσήψαν την ετικέτα του δεξιού, ακριβώς εξαιτίας της θητείας μου σε ανάλογες εφημερίδες. Απλώς, τύχαινε να με προσλάβουν σ' αυτές, κι εγώ έπρεπε να βγάλω το ψωμί μου.

Η διαδρομή

Ο Νίκος Μπακόλας διετελέσε δύο φορές καλλιτεχνικός διευθυντής του ΚΘΒΕ. Έργα του που κυκλοφόρησαν είναι: «**Διηγήματα**» (1955), «**Μην κλας, αγαπημένη**» (1958), «**Ο κήπος των πριγκίπων**» (1966), «**Εμβρατήρια**» (1972), «**Υπνος θάνατος**» (1974), «**Μυθολογία**» (1977), «**Η μεγάλη πλατεία**» (1987), «**Καταπάτηση**» (1990), «**Η κεφαλή**» (1994), «**Το ταξίδι που πληγώνει**» (1995) και «**Η ατέλειωτη γραφή του αίματος**» (1997).

Αν. Τεντοκάλη

Περισσότερο διάβασμα και λιγότερο γράψιμο. Μια ζωή μεταξύ λογοτεχνίας και δημοσιογραφίας